

Emlékezés december 5-ére

(folytatás az első oldalról)

Ma már ez nem így van Hölgyeim és Uraim! Ma egy magyar érdekeket szolgáló kormány a magyarság egybekovácsolását szolgálja, külső parancsok és azok végrehajtása nélkül. Nem burkolózunk egy világszövetség leplébe, de annál inkább és annál őszintébben szolgáljuk a nemzetet, a hazát... A határokon kívül élő magyarság igénye szerint visszakapja 1920-ban elvett állampolgárságát, így ha a határok nem is változnak, a nemzet létszáma papíron is emelkedik, és jogos igénye valóra válik, valóra vált.

Egy nemzethez tartoztunk mi mindig, de voltak időszakok, a történelem folyamán, amikor három részre szakadt az ország, amikor minden megyében más politikai erő diktált, amikor a magyarellenesség magyar köntösben jelent meg, vagy amikor a származás különböztette meg a magyar állampolgárokat... mégis minden esetben egyesült

a keresztény magyar nemzet. Ma is így van ez. Talán világossá válik Csíkszeredától Szabadkáiig, hogy mi IGENT mondtunk, hogy mi magyarok soha nem tagadtuk meg nemzetársainkat, hogy mi akkor is kiállunk a magyarságért, ha a ezért súlyosan meg kell bűnhődnünk. Mert tudjuk, hogy megillet, és várjuk Isten további döntését... Mert semmi sem önmagától való, semmi sem Isten akaratára ellenére történik. Mint kereszténydemokrata politikus hiszem, hogy egyszer Trianon is a rossz emlékek sorába lép, s erre a december 5-ére akkor már emlékezni sem fognak utódaink. A Keresztény Magyarország, Mária és Szent István országa beteljesíti a első királyunk halála előtt mondott szavait, nekünk hátrahagyott üzenetét: - „A magyar nép az én népem és az én népem nem vész el a történelem vihariban.”

A 2004. december 5-e nem a mi szégyenünk, hanem az akkor uralkodó körök szégyene, a szocialista hazudozás és a liberális hazaurulás szégyene – lenne, ha volna szégyenérzetük.

De nincs! Így nekünk minden esztendőben azért kell megemlékeznünk erről a gyászos és sokáig keserves fájdalmat jelentő napról, hogy hasonló nem lehessen többé. Mi megtettük, amit a népszavazás nem engedett, mi megadtuk a pillanatnyi határokon túl élőknek azt, ami minden magyar

rete, mint ezt 2010 óta látjuk, csak akkor válik valóra, ha mi magunk is minden megteszünk az ő elvárásai szerint saját népünk érdekében... Isten áldja meg magyar nemzetünket! Köszönöm, hogy meghallgattak!

Szerető Szabolcs:

Így hazudik Lendvai Pál

Sokak számára ő lett a tájékozódás forrása Európában - méltatta a tegnapi Népszabadságban Paul Lendvaival megjelent beszélgetés szerzője interjúalanyát. Azok után, hogy nemrég az osztrák közszolgálati televízióban sugárzott, hazánkról szóló dokumentumfilm az ő keze nyomát viselte, végképp nehéz lenne vitába szállni az állítással.

Képességek, a speciális helyzet kihasználása emel valakit ebbe a pozícióba; már csak az a kérdés, az évtizedek óta Bécsben élő és dolgozó Paul Lendvai mire használja a megragadott lehetőséget. Felelőssége nem csekély: korántsem mindegy, hogy Magyarországról érkezett véleményformáló értelmiségiként milyen képet fest szülőhazájáról. És félreértés ne essék: nem a politikai elfogultságait kérhetjük számon, hanem az általa elmondottak, leírtak igazságát, hitelességét.

Ha csak a tegnapi interjút nézzük, utóbbiakat illetően komoly kétségeink támadhatnak. Az Éltékozott ország című könyve után most a vele készült interjúkötettel (Három élet) jelentkező Lendvai a magyar politikáról és sajtóról osztotta meg véleményét az olvasókkal. Mint annyiszor, a vezérmotívum a hazai szélsőjobb térnyerése, a kormányzó Fidesz erre adott elégtelen reakciója.

Olyan náci jellegű ideológia, rasszista, antiszemita uszítás, mint itt, ott (az európai országokban - a szerk.) alig fordulhat elő - nyilatkozta. Nem valamely jobboldali véleménnyel szeretném agyonütni ezt az állítást, hanem az Orbán-kormány egyik kritikussát, a magyar és az európai viszonyokat jól ismerő BBC-tudósítót idézem. "A magyar neonáci többsége tapasztalataim szerint szelíd cica a német vagy a brit, a szerb vagy a horvát neonácikhoz képest. Ezzel a véleménnyel nem vagyok egyedül. A Die Welt című napilap idézett mostanában egy Budapesten dolgozó nyugati diplomatát, aki - mindkét ország ismeretében - kijelentette, hogy jóval erősebbnek érezte az antiszemitizmust a mai Németországban, mint a mai Magyarországon" (Nick Thorpe: Félelem, HVG, 2012/39. szám). Erre még lehet azt mondani, hogy két vélemény feszül egymásnak egy objektív mérőszámok híján nehezen eldönthető kérdésben. Am néhány sorral lejjebb Paul Lendvai az interjúkészítő asszisztálásával nyilvánvaló hazugsággal igyekszik besározni a Fideszt. Azt állítja ugyanis, hogy amikor a parlamentben a szélsőjobb felemlegette a tisztaeszlári vérvadát, a kormányoldal hallgatott. Jóhiszemű tévedés kizárva, nem történt ez olyan régen, könnyen utána lehet keresni: a kormány, a történelmi keresztény egyházak és - a Jobbik kivételével - az összes parlamenti párt elhatárolódott az ominózus felszólalástól.

Ezek után különösen érdekes, hogy Lendvai arról értekezik, a rendszerváltás után a baloldali lapokban dolgozó "volt kommunista újságírók, szerkesztők tisztességes, liberális szellemben kezelték a híreket", "az elmúlt 12-15 évben azonban végbement egy negatív fordulat a jobboldali médiabirodalomban, ráadásul régről ismert szereplőkkel is". Az interjú pontosan megmutatta, milyen is az, amikor volt kommunista tisztességes, liberális szellemben kezelik a híreket.

A hazugság az a habarcs, amely összetartja a világképüket; máskülönben felkenődne a valóság betonfalára. Ezért kellett női Gerényi Péterként azt mondania Heller Ágnesnek is Brüsszelben, hogy 2006 októberében nem is az történt, amit láttunk, ahogy a volt budapesti rendőrkapitány sem látott azonosítót "elhagyó" rendőreinek viperát. A balliberális médiaértelmezés küldetése kettős: hamis képet festeni Nyugaton Magyarországról, és hamis képet festeni Magyarországon a Nyugatról, ahol például olykor a kormánypolitika szintjén dül az idegenellenesség.

A Népszabadság interjújának címe Lendvainak ez a mondat lett: Nem hagyom szó nélkül, ha szembeköpnék. Ezzel mi is így vagyunk.

Magyar Nemzet
2012. november 03.

Undorító társadalom

“A világ nem lesz örökké csótánymennország”

Amanda Todd egy 15 éves lány volt, aki 2012. október 10-én öngyilkos lett. Az interneten már rengeteg cikk foglalkozik azzal, hogy miért és hogyan, így én nem szeretném ezek számát szaporítani. Aki még nem ismeri az esetet, a Google segítségével egyszerűen utánanézhet.

Arra próbálok inkább rámutatni, hogy mit is jelent ez az eset az egyén szemszögén túllépve, az egész társadalomra vonatkoztatva.

Maga a tény, hogy egy tizenöt éves lányt öngyilkosságba kerget néhány "vicceskedvű" kortársa, sok mindent elárul arról, hogy hová degenerálódott a mai fiatalság az "ésszerű" és "egyénközpontú", "humánus" oktatási-nevelési rendszerben a dicső, agyonimádott, haladó Nyugaton. Persze rá lehet fogni, hogy ez csak egy elszigetelt eset. De mindenki, akinek egy csepp esze is maradt még az okostelefonon való pötyögtetés közben, tudja, hogy nem az.

A bizonyítványt ma már, a rengeteg fiatalok öngyilkos és az egyre gyakoribb iskolai lövöldözések idejében elég nehéz megmagyarázni. Beszélnek per-

maga dolgával. Így az önzés uralkodóvá vált az egész társadalomban, amely éppen ezért darabokra hullott szét.

Mert ez az eset három szempontból is a mások iránti felelősségérzet teljes hiányára utal.

Egyrészt ott voltak azok a beteglelkű tömegemberek, pontosabban emberformájú férgek, akik még akkor is, amikor Amanda Todd többször elköltözött és az öngyilkossággal is megpróbálkozott, tehát amikor már minden ember rájöhett arra, hogy ez már egyáltalán nem tréfa, még mindig zaklatták őt.

Másrészt a szülők és a hatóságok teljességgel impotens viselkedése számomra megmagyarázhatatlan. Az interneten zaklatgató csatornapatkányok erélyesebb fellépés esetén valószínűleg szétszaladtak volna.

Harmadrészt, és talán ez a leginkább kétségbeesítő pont, senki nem volt aki kiállt volna Amanda Todd mellett, legalábbis videóüzenetében erre utal. A patkányok vinnyogása mindenkit megfutamított. Senki, egyetlen ember sem volt, akit barátjának nevezhetett volna, egyetlen ember sem volt, aki kirtott volna mellette. Ez undorító.

Mintahogy undorító be-

legondolni az Amanda Toddot szivatók lelki és szellemi állapotába. Ez a lány nem volt szent, és bizony hülyeséget csinált, többször is, de egyiknek sem kellett volna életre szóló ostobaságnak lennie, és az az igazság, hogy egyik sem volt kirívó eset, tehát olyan amelyet az idióta, agyamputált és erkölcstelen fiatalok többsége ne csinálna utána, főleg a nyugati fejlett szép új világban.

Dehát az álszent kép-mutatás és opportunizmus mindig is az átlagemberek

fő tulajdonsága volt. **Inkább ordítsunk együtt a vesettekkel, mint hogy ne adj' ég, bajunk legyen. Inkább rúgjunk bele a földönfekvőbe, mint segítsünk neki felállni. Hiszen mindig van mire fogni, ha nem vállaljuk fel a konfliktusokat.**

Nos, kedves tömegemberek, van egy rossz hírem. **A világ nem lesz örökké csótánymennország. Hamarosan eljön a rovarirtás ideje...**

Forrás: Apophis - 2012.
november 1. - ferfihang.hu

